

Jubilats versus pensionistes

written by Ferran Planell | 16 de setembre de 2022

Aquest estiu, en un dels trajectes que he fet estant de vacances, tot travessant un poble –ara no recordo quin–, vaig veure que en un edifici hi lluïa el rètol: “Llar de Jubilats i Pensionistes”. Sense deixar de conduir, en una primera impressió, em va semblar redundant. De seguida, però, se’m va fer la llum: Per bé que sinònims, en el fons el seu significat era força divergent.

Hom pot ser pensionista sense estar jubilat, com també pot estar jubilat i no pas ser pensionista. Mentre que un dels mots duu la percepció de diners en si mateix de forma inherent, l’altre no ho comporta pas necessàriament. Ni les pensions ho són totes per jubilació, ni la jubilació implica de per si el dret a percebre una pensió.

Sense voler entrar a fons en l’àmbit lingüístic –que ni de bon tros domino–, em crida l’atenció que mentre habitualment diem “està jubilat” –per més que no deixa de “ser” un jubilat–, no diem pas “està pensionat”, sinó que ens hi referim amb un “és pensionista”.

Potser ara em direu que filo prim, però si cerquem la diferència verbal entre “ser” i “estar”, *Optimot* ens diu: “Generalment, es fa servir el verb *ser* per expressar la mera situació d’algú o alguna cosa en un lloc, però si s’hi vol afegir un matís de permanència o durada, se sol utilitzar el verb *estar*”. Vaua Déu!, ja ho he trobat. En el nostre subconscient tenim molt clar el fet que “Ser pensionista” comporta temporalitat, mentre que “Estar jubilat” denota perpetuïtat.

Hom arriba a la jubilació per edat i això no té marxa enrere, és quelcom definitiu. La pensió s’assoleix per uns drets adquirits, per una cotització feta i sempre hi ha la incertesa

de si s'acabarà cobrant.

I acabo, "jubilació" ve del llatí *iubilare* que significa "criar d'alegria". Compte, doncs, perquè l'alegria de jubilar-se (una de les seves accepcions), s'entronca massa sovint amb la decepció de la pensió (una de les seves realitats).